

música | maría bayo

María Bayo, envoltada per l'orquestra, dimarts a Torroella. / JOSEP SERENÓ

Un plaer per als sentits

► **Intèrprets:** María Bayo (soprano), Orchestre de Chambre de Genève i Rubén Gimeno (director).

Lloc i dia: Església de Sant Genís, dimarts 21 d'agost. 27è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí.

JOSEP JOFRÉ

El penúltim concert del vint-i-setè Festival de Músiques de Torroella de Montgrí va tenir en la veu i l'expressivitat de María Bayo l'autèntic pilar que va aguantar tant l'estructura com la factura d'un concert que va començar amb la simfonia en do major que Georges Bizet escriví el 1855. La lectura que en va fer el jove director valencià Rubén Gimeno va quedar en la superfície i s'hi va trobar a faltar aquella dosi tant de romanticisme com d'exactitud i compenetració que, a més de fer funcionar millor una obra tan diàfana com aquesta, hauria permès desplegar millor el potencial de l'Orchestre de Chambre de Genève.

Una vegada María Bayo va sortir a l'escenari, en el recital, tant en la primera part, amb obres d'Hector Berlioz, com en la segona, amb un programa dedicat al repertori de sarsuela, s'hi

van anar intercalant les peces cantades amb les instrumentals.

El que més va convèncer de tot el concert va ser la veu de María Bayo. És una de les sopranos del panorama actual que posseeix una veu amb un timbre més pur i una emissió més eficient i el seu extraordinari instrument (que és bell, poderós i extens) va mostrar un gran desplegament de mitjans: aguts fermes i penetrants, tendre registre mitjà, sòlida coloratura, dicció exemplar...

També va cantar amb molta expressivitat i, tot i que els diferents personatges que cantaven quedaven eclipsats per la característica veu de la soprano navarresa, ella vivia la música des del seu interior portant, amb l'atenta complicitat del concertino, la direcció de la música amb tot el seu cos, com va quedar palès en la interpretació de la bellíssima i rítmica *Yo soy Cecilia Valdés*, del compositor cubà Gonzalo Roig, que va servir per tancar el programa i també, després de tres propines, el concert.

Escotar María Bayo, que va cantar amb molta sensibilitat i amb una gran capacitat de comunicació, va ser (és) un autèntic plaer per als sentits.